

РЕШЕНИЕ

№ 5815

гр. София, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 88 СЪСТАВ, в закрито заседание на първи април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЛОРА ЛЮБ. ДИМОВА
ПЕТКОВА

като разгледа докладваното от ЛОРА ЛЮБ. ДИМОВА ПЕТКОВА
Гражданско дело № 20221110108692 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 248 и чл. 250 ГПК.

Постъпила е молба от ответника в производството „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, с която се иска допълване на постановеното решение № 20916/18.12.2023 г. и изменение на същото в частта за разноските. Молителят сочи, че в диспозитива на съдебното решение не е посочена банковата сметка, по която да заплати присъдените суми в полза на насрещната страна. Ето защо, прави искане съдебното решение да бъде допълнено със съдържанието на чл. 236, ал. 1, т. 7 ГПК. На следващо място отправя искане за изменение на съдебното решение в частта за разноските, като последните се присъдят по компенсация, както и иска отмяна на определението на съда, с което ищцата е освободена от заплащане на държавна такса и разноски в производството.

Ищцата Р. С. Х., чрез адв. Й. Лозанова – Паланкова, ангажира становище за основателност на искането с правно основание чл. 250 ГПК, но счита за неоснователна претенцията за изменение на постановеното съдебно решение по делото в частта за разноските.

Съдът като съобрази доказателствата по делото и взе предвид становищата на страните, намира следното:

По искането с правно основание чл. 250 ГПК:

Допълване на постановеното решение се налага тогава, когато същото не обхваща целия спорен предмет, т.е. когато съдът не се е произнесъл по цялото спорно право; по един от съединените искове или по други искания, които са свързани с главния предмет на делото /напр. присъждането на плодове, съдебни разноски или на законна лихва – Решение № 95/11.04.2011 г. по гр. д. №1625/2009 г. на I г.о.; Опр. № 331/31.05.2010 г. по ч. гр. д. №

474/2009 г. на IV г.о./). Налага се извод, че на допълване подлежи диспозитивът, който обективира волята на съда, а не мотивите на съдебния акт - *Решение № 53/21.02.2012 г., по гр. д. № 546/2011 г., на IV г.о., постановено по реда на чл. 290 ГПК.*

Съгласно разпоредбата на чл. 236, ал. 1, т. 7 ГПК, решението трябва да съдържа банковата сметка, по която да се преведат присъдените суми, или друг посочен от ищеца начин на плащане. В случая ищцата е посочила банкова сметка, по която да бъдат извършвани плащанията. Молбата за допълване е основателна и следва да бъде уважена.

По искането с правно основание чл. 248 ГПК:

В нормата на чл. 248 ГПК е предвидена възможността всяка от страните да поиска съдът да се произнесе по искането ѝ, чрез допълване или изменение на съответния акт в частта за разноските, при наличието на определени предпоставки. В случая се касае до искане за изменение на съдебния акт в частта за разноските. Молбата е допустима, спазен е срокът по чл. 248, ал. 1 ГПК.

По същество молбата е **неоснователна**, поради следните съображения:

С депозираната молба по чл. 248 ГПК от 20.12.2023 г. ответникът е отправил искане за компенсиране на разноските до размера на по-малкото. С подадения от ищцата отговор на молбата от 30.01.2024 г., същата изрично се противопоставя на това искане.

С процесното съдебно решение, с оглед изхода на спора, разноски са присъдени и на двете страни по съразмерност. Въпреки, че в практиката в подобни случаи се среща извършване на служебна компенсация от съда (и присъждане на разноски единствено на страната, в полза на която остане по-голям остатък след компенсация на съразмерни вземания) – например *Решение № 88 от 09.10.2020г. по гр.д. № 1487/2019г. по описа на III гр. о. на ВКС, Решение № 155 от 22.04.2016г. по т.д. № 2575/2014г. по описа на I т. о. на ВКС*, то извършване на подобна компенсация би следвало да е допустимо само при изрично искане на страна. Такъв извод произтича както от водещия относно отговорността за разноски принцип на диспозитивно начало, така и от разпоредбата на чл. 104, ал. 1 ЗЗД, според която прихващане се извършва чрез изявление на страна, отправено до другата. Последният извод е намерил отражение в *Определение № 50049 от 29.06.2023г. по ч.т.д. № 1165/2022г. по описа на I т. о. на ВКС*, според което взаимна компенсация не е уредена в ГПК и е отричана последователно в практиката на ВКС, като недопустимо служебно прихващане. Относно компенсацията в практиката на ВКС е прието, че такава е недопустима в хипотезите на чл. 38 от Закона за адвокатурата, тъй като възнаграждение се присъжда не на страната по делото, а на осъществилия безплатна правна помощ адвокат, поради което в такива хипотези изначално не са налице предпоставките за прихващане на задълженията (липсват насрещни вземания, присъдени в полза на страните по делото) – *Определение № 844 от 25.04.2023г. по ч.гр.д. № 4662/2022г. по описа на IV гр. о. на ВКС.*

Видно от приложените по делото документи искането на ответника за присъждане на разноски на страните след извършване на компенсация до размера на по-малкото е направено за пръв път с молбата по чл. 248 ГПК, предвид което същото се явява

недопустимо. Събирането на доказателствата в исковия процес приключва с постановяване на определението, с което съдът обявява края на съдебното дирене и дава ход по същество на спора. Следователно във фазата на устните състезания заявяването на нови искания, твърдения и събирането на доказателства вече е приключило. След тази фаза на процеса съдът постановява своя съдебен акт, а страните вече не могат валидно да осъществяват процесуални действия, дължими и свързани с фази на производството, които са приключили. Следователно те не могат да въвеждат нови искания, нито да ангажират нови доказателства, дори и те да са във връзка с поддържаното им становище по време на процеса. Предвид изложеното искането на ответника за присъждане на разноските по компенсация следва да се остави без разглеждане като заявено след срока за това.

Що се отнася до искането на ответника за отмяна на Определение № 11229/23.03.2023 г., постановено по настоящото дело, с което ищцата е освободена от внасяне на държавна такса и разноски по производството на основание чл. 83, ал. 2 ГПК, съдът намира същото за неоснователно. Това е така, доколкото действително определението, с което съдът освобождава страната от внасяне на държавна такса и разноски подлежи на преразглеждане и дори на отмяна от постановилия го съд, но това може да се случи единствено при наличието на нови обстоятелства, настъпили след постановяването на акта (*Определение № 96 от 10.02.2023г. по ч.т.д. № 2609/2022г. по описа на I търг. отделение на ВКС*), каквито не се установяват по делото. Поради това искането на ответника за отмяна на посоченото определение следва да се остави без уважение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ДОПЪЛВА на основание чл. 250, ал. 3 ГПК Решение № 20916/18.12.2023 г., постановено по гр. дело № 8692/2022 г. по описа на СРС, 88 състав с номера на банковата сметка, посочена от ищцата Р. С. Х., чрез адв. Й. Лозанова – Паланкова, по която да бъдат заплащани присъдените в полза на последната суми, както следва: BG28RZBB9155101234734.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ молбата на „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616 за изменение в частта за разноските чрез присъждане на разноски по компенсация по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК на Решение № 20916/18.12.2023 г., постановено по гр. дело № 8692/2022 г. по описа на СРС, 88 състав.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616 за изменение в частта за разноските чрез отмяна на Определение № 11229/23.03.2023 г., постановено по гр. д. № 12995/2023 г. по описа на СРС, 88 състав за освобождаване на ищцата от внасяне на държавна такса и разноски и възлагане в нейна тежест на сторените по делото разноски, по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК на решение от 29.06.2023 г. по гр. д. № 12995/2023 г. по описа на СРС, 88 състав.

Решението, в частта, в която е оставена без разглеждане, респ. без уважение молбата

за изменение на решението в частта за разноските, има характер на определение и може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на страните, а в останалата си част може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

След влизане в сила, респ. обжалване на решението, делото да се докладва незабавно.

Съдия при Софийски районен съд: _____